

SULVIDA PRZECIWKO KOMISJI

POSTANOWIENIE SĄDU (trzecia izba)

z dnia 13 stycznia 2005 r. *

W sprawie T-184/04

Sulvida — Companhia de alienação de terrenos, L^{da}, z siedzibą w Lagoa (Portugalia), reprezentowana przez adwokata N. Buchbindera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wnioszek o nakazanie Komisji, aby wystąpiła z projektem dyrektywy w sprawie transgranicznego przeniesienia siedziby statutowej spółek kapitałowych i osobowych,

* Język postępowania: niemiecki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, J. Azizi i E. Cremona, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Przebieg postępowania

- ¹ W dniu 26 maja 2004 r. do sekretariatu Sądu wpłynęła niniejsza skarga na bezczynność Komisji, wniesiona przez stronę skarżącą na podstawie art. 232 WE. Skarżąca zwróciła się do Sądu o stwierdzenie, że Komisja jest zobowiązana do przyjęcia skierowanych do państw członkowskich uregulowań dopuszczających i umożliwiających transgraniczne przeniesienie siedziby statutowej spółek kapitałowych i osobowych, tak aby porządki prawne państw członkowskich nie mogły utrudniać lub uniemożliwiać takiego przeniesienia, a w szczególności do przekształcenia w dyrektywę „projektu czternastej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transgranicznego przeniesienia siedziby statutowej spółek oraz zmiany przepisów mających do nich zastosowanie”.

- 2 Strona skarżąca jest spółką prawa portugalskiego reprezentowaną przez zarządzającego nią Norberta Buchbindera. Jako pełnomocnika ad litem wyznaczyła ona spółkę Pro-Videntia Rechtsanwaltsaktiengesellschaft, reprezentowaną przez prezesa jej jednoosobowego zarządu Norberta Buchbindera, adwokata i jedyną osobę upoważnioną do reprezentowania tej spółki, będącego równocześnie zarządzającym spółką skarżącą. Skarga została podpisana przez Norberta Buchbindera działającego jako adwokat i prezes jednoosobowego zarządu Pro-Videntia Rechtsanwaltsaktiengesellschaft.

Co do prawa

- 3 Zgodnie z art. 111 regulaminu Sądu, jeżeli Sąd jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania skargi lub jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna albo wyraźnie pozbawiona podstawy prawnej, Sąd może, nie podejmując dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję w przedmiocie skargi, wydając postanowienie z uzasadnieniem.
- 4 Uznawszy informacje uzyskane w wyniku analizy akt sprawy za wystarczające, Sąd zdecydował, mając na względzie nieusuwalny charakter braków formalnych, którymi dotknięta jest skarga, o wydaniu orzeczenia w sprawie z urzędu, bez podejmowania dalszych czynności procesowych.
- 5 Zgodnie z art. 19 akapity trzeciej i czwartej statutu Trybunału, mającego zastosowanie do Sądu Pierwszej Instancji na mocy art. 53 tego statutu:

„[...]strony muszą być reprezentowane przez adwokatów lub radców prawnych.

Jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może reprezentować lub wspomagać stronę przed Trybunałem”.

6 Artykuł 21 akapit pierwszy statutu Trybunału stanowi ponadto:

„Wniesienie skargi do Trybunału następuje poprzez skierowanie jej w formie pisemnej do sekretarza Trybunału. Skarga musi zawierać nazwisko i adres zamieszkania skarżącego oraz charakter osoby podpisującej [...]”.

7 Wreszcie, zgodnie z art. 43 § 1 akapit pierwszy regulaminu:

„Oryginał każdego pisma procesowego podpisuje pełnomocnik albo adwokat lub radca prawny strony”.

8 Z powyższych przepisów, a w szczególności z użycia pojęcia „reprezentowane” w art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału wynika, że aby wnieść skargę do Sądu, „strona” w rozumieniu tego artykułu musi uciec się do skorzystania z usług osoby trzeciej, uprawnionej do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (postanowienie Trybunału z dnia 5 grudnia 1996 r. w sprawie C-174/96 P Lopes przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, Rec. str. I-6401, pkt 11; postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 1999 r. w sprawie T-131/99 Shaw i in. przeciwko Komisji, pkt 11).

- 9 Wymóg zwrócenia się do osoby trzeciej odpowiada koncepcji roli adwokata, zgodnie z którą postrzegany on jest jako współpracownik wymiaru sprawiedliwości, którego zadanie polega na zapewnianiu, przy zachowaniu całkowitej niezależności i w nadrzędnym interesie wymiaru sprawiedliwości, obsługi prawnej, której potrzebuje klient. Koncepcja ta jest zgodna z tradycjami prawnymi wspólnymi państwom członkowskim i widoczna jest również we wspólnotowym porządku prawnym, co wyraźnie wynika z art. 19 statutu Trybunału [wyrok Trybunału z dnia 18 maja 1982 r. w sprawie 155/79 AM & S przeciwko Komisji, Rec. str. 1575, pkt 24 i postanowienie Sądu z dnia 8 grudnia 1999 r. w sprawie T-79/99 Euro-Lex przeciwko OHMI (EU-LEX), Rec. str. II-3555, pkt 28].
- 10 Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że Norbert Buchbinder, adwokat reprezentujący stronę skarżącą, nie może w odniesieniu do toczącego się postępowania zostać uznany za „osobę trzecią” w rozumieniu wyżej wymienionego postanowienia w sprawie Lopes przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości. Skarga została bowiem wniesiona w imieniu strony skarżącej przez Norberta Buchbindera działającego jako adwokat. Z uchwały wspólników („Gesellschafterbeschluss”) spółki skarżącej z dnia 17 lutego 2003 r. wynika, że Norbert Buchbinder jest również zarządzającym tą spółką, a zatem sprawuje funkcje jej „organu kierowniczego”. W związku z powyższym nie jest on upoważniony do reprezentowania strony skarżącej w niniejszym postępowaniu.
- 11 Jako że skarga wszczynająca postępowanie w sprawie została podpisana przez Norberta Buchbindera, jej wniesienie nastąpiło niezgodnie z art. 19 akapity trzeciej i czwartej oraz art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału, a także z art. 43 § 1 regulaminu.
- 12 Co za tym idzie, skarga musi zostać odrzucona na tej podstawie jako oczywiście niedopuszczalna.
- 13 Dodatkowo, oczywista niedopuszczalność skargi polega również na tym, że strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie Komisji, aby wystąpiła wobec państw członkowskich z projektem uregulowania o określonej treści, odnoszącego się do

transgranicznego przeniesienia siedziby statutowej spółek kapitałowych i osobowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sąd wspólnotowy, w ramach wykonywanej przez siebie kontroli legalności, nie jest właściwy do kierowania nakazów do instytucji lub do ich zastępowania (zob. w szczególności wyroki Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawach połączonych T-374/94, T-375/94, T-384/94 i T-388/94 *European Night Services i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. II-3141, pkt 53 i z dnia 9 września 1999 r. w sprawie T-127/98 *UPS Europe przeciwko Komisji*, Rec. str. II-2633, pkt 50).

- 14 Ponadto sam projekt dyrektywy w sprawie transgranicznego przeniesienia siedziby statutowej spółek kapitałowych i osobowych, będący przedmiotem żądania skierowanego przez stronę skarżącą do Komisji, nie stanowi aktu wywołującego wiążące skutki prawne względem podmiotów trzecich, lecz jest dokumentem o charakterze czysto pośrednim i przygotowawczym. Poza tym dokument taki nie może stanowić przedmiotu skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE, a fakt jego nieprzyjęcia nie może zostać zakwestionowany za pomocą skargi na bezczynność w rozumieniu art. 232 WE (wyrok Trybunału z dnia 28 marca 1979 r. w sprawie 90/78 *Granaria przeciwko Radzie i Komisji*, Rec. str. 1081, pkt 12 i następne; postanowienia Sądu z dnia 26 listopada 1996 r. w sprawie T-167/95 *Kuchlenz-Winter przeciwko Radzie*, Rec. str. II-1607, pkt 20 i następne; z dnia 15 maja 1997 r. w sprawie T-175/96 *Berthu przeciwko Komisji*, Rec. str. II-811, pkt 18 i następne oraz z dnia 1 grudnia 1999 r. w sprawie T-198/99 *Buchbinder i Nöcker przeciwko Komisji*, nieopublikowane w Zbiorze, pkt 11).
- 15 Należy również przypomnieć, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez podmiot prywatny nie jest dopuszczalna, jeżeli jest skierowana przeciwko odmowie przyjęcia aktu o zasięgu ogólnym (postanowienie Sądu z dnia 11 grudnia 1998 r. w sprawie T-22/98 *Scottish Soft Fruit Growers przeciwko Komisji*, Rec. str. II-4219, pkt 41). Zasada ta znajduje w drodze analogii zastosowanie w niniejszej sprawie, gdyż dyrektywa, z projektem której miałyby wystąpić Komisja zgodnie z żądaniem strony skarżącej, także byłaby aktem prawnym o zasięgu ogólnym. Co za tym idzie, wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną skarga na bezczynność mająca na celu doprowadzenie do stwierdzenia, że Komisja w sposób bezprawny zaniechała przedstawienia projektu dyrektywy, jest również niedopuszczalna.

- 16 Z całości powyższych rozważań wynika, że niniejsza skarga musi zostać odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, bez konieczności doręczenia jej stronie pozwanej.

W przedmiocie kosztów

- 17 Na mocy art. 87 § 1 regulaminu strona skarżąca pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

postanawia:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.**
- 2) **Strona skarżąca pokryje własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 13 stycznia 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

M. Jaeger